

Om Kolbondens arbete och tillstånd

Be - gynna jag vill en vi - sa så gill, hur Bon - den han
mår som jämt mås - te strä - va med kol - skrin - da svår. Om
du den vill tro, så har han ej natt el - ler dag nå - gon ro.

Den Bonde är säll
som hemma mår väl,
slipp resa mång kväll
och vaka mång nätter allt såsom en träl.
Han går då var dag
till sängen om kvällen förnöjder och glad.

Den Bonde har ro
som hemma får bo,
förföja sin tid
med hustrun i huset som stundom är blid,
de roa varann
med hugnad och nöje det bästa de kan.

Men annat för den
som bunden är än
vid kolkörslen svår;
så måste man sträva var vinter till vår,
blir sömnig ibland:
han stapplar och snavar på sjö och på land.

Han tröttar sin ben,
han längtar ock hem
till sin kära vän,
som alltid måst ligga ensamer i säng.
Han får int ändå
hemkomma till vännen en måna ell två.

Av kött och av ben
består man allen,
men kolskrindan svår
utmattar våra lemmar jämt år ifrån år.
Vid Kopparbergs land
har mången fått strävat mång nätter ibland.

Bland råkar man på
styvt oväder få,
att man dock ej kan
se upp sina ögon för ovär ibland.
Dock måste man väl
allt stadigt uthärda båd morgon och kväll.

Och reser man nog
i lifsfara stor;
det gäller hans liv,
han våga dock måste en tid efter tid.
När isen är svag
kanhända man tager i sjöar sin grav.

Han köra dock skall.
När vintren är kall
han lider stor nöd,
han får ej bli hemma vid rödaste glöd.
Han måste också
få springa och löpa men fryser ändå.

Vi sa lång väg,
så kommer en räv
som vill röva
bort allt vad man har släpat och dragit så långt.
Han går ock på lur,
han söker att bruka sin egen natur.

Sen kommer han fram
så tom i sin tarm,
han skäms intet åv
att suna din skrinda förr än han får lov.
Sen bär han väl fram
en tunna som fyller upp hela hans famn.

Men tänk, arma själ,
du en gång likväl
allt sådant dock skall
nog dyrt få betala när världen blir all:
ty det är stor synd
att röva av bonden hans dragande tyngd.

Den annat ej värd
som far med stor flärd
och falskheten stor,
som likväl så mycket hos somliga bor
att mång ärlig karl
kan mycket få lida fast han riktigt far.

Den Bonden som bor
i norrkölden stor,
han dragas dock skall
med tungaste bördan i djupaste dal:
ty kolningen tung
uttröttar så mångom fast om han är ung.

När våren nu blir,
som var man ock sir,
då får han sin säd.
Sen går han till skogen och fäller sitt träd,
när han vältat in
så stybber han milan allt runtom ikring.

När han tänder på
den elden också:
då binder han sig
att vara därstädes en långan en tid.
Stort vakand då är
med sömnlösa nätter och mycket besvär.

Stor fara är då,
när man börjar på
att ta kolen ut
ur stybbet som Elden gjort torra som krut.
Man tör ej nån stund
att låta sin ögon få ta någon blund.